

ната въ общата задруга. Като свършваха полската работа, не стоеха праздни. Тѣ правѣха нови кжци, хамбари за жито и царевича, и кошари за добитѣка.

Всѣка сграда измазваха съ варѣ. Бѣлосваха ги отвѣнѣ, та се бѣлѣха далече, далече.

Следѣ нѣкоя и друга година почнаха да идватѣ победни селяни отѣ селата, да се заселватѣ горе въ планината и новото село почна да расте и да се бѣлѣе още повече срѣдѣ планината.

Отначало всички го викаха новото село, после почнаха да го викатъ: бѣлото село, а най-после го кръстиха село Бѣлица. Бѣлица, защото се бѣлѣха кжцитѣ му прѣснати изѣ горскитѣ самодивски поляни, бѣлѣха се и бѣлитѣ забрадки на чудно красивитѣ девойки.

А когато тия хубави девойки и стройнитѣ имѣ братя ергени слизаха по селата по сборове и седѣнки или лѣте по жетва, цѣли села приказваха само за тѣхѣ, за тѣхната хубостѣ ненагледна, за тѣхното трудолюбие безкрайно.

И славата на село Бѣлица за хубавитѣ му моми и ергени се понесе по околнитѣ села. А следѣ това веселбитѣ въ селото дойдоха сами като отѣ невидѣлица. Започнаха да идватѣ гости, да сгледватѣ момитѣ, други идваха да погледатѣ селото, кждето искаха да дойдатѣ тѣхнитѣ дѣщери за снахи. И днесѣ тѣй, утре тѣй, докато единѣ день се приготвиха въ село Бѣлица петѣ сватби изведнажѣ.

Две моми отѣ Бѣлица отиваха въ село Джбово, а три отѣ сжщото село идваха въ Бѣлица.

Петѣ сватби въ едно село, това бѣше рѣдко събитие. И затова имаше много и много гости отѣ всички околни села.

Веселиха се, играха хора, пѣха, смѣха се цѣла седмица.

(Продължава въ пета книжка)

Александъръ Спасовъ

